דער צווייטער שווערער אינדערפרי

א פארפלאנטערטער שיך־בענדל און א פלאן וואס מען קען טוישן

פארן עלטער 9-12

© 2026 Nussbaum Mind

קאפיטל 1: דינסטאג'ס קנופ

דינסטאג אינדערפרי ציט אברומיביידע עקן פון זיין שוך־בענדל. דער קנופ ווערט שטייפער אנשטאט זיך אויפצומאכן.

ער איז שוין אנגעטון פאר דער שולע. זיין זעקל שטייט ביים טיר. יעצט זעט אויס ווי איין קליינער קנופ וויל אפשטעלן דעם גאנצן אינדערפרי.

'ווידער דער קנופ,' מורמלט ער און ציט נאכאמאל.

טאטי זעצט זיך לעבן אים אויפן בענקל ביים אריינגאנג.

'וואס שטארקער דו ציסט, אלץ שטייפער ווערט עס. לאמיר אראפלייגן דעם שוך א מאמענט.'

אברומי לאזט אפ. ער לאזט רוען די הענט און בעט דערנאך טאטי צו העלפן אויפמאכן דעם קנופ. דערנאך בינדט ער עס אליין.

דער אינדערפרי גייט בעסער ווי ער האט זיך אנגעהויבן.

קאפיטל 2: מיטוואָך'ס געאייל

דעם קומענדיגן אינדערפרי געדענקט אברומי די הפסקה.

ווען זיין בענדל קרייצט זיך אומריכטיג, לייגט ער אראפ דעם שוך און ווארט. דערנאך פרובירט ער נאכאמאל.

זיין קליינער ברודער פרעגט וואו זיין בלויע היטל איז פארשוואונדן. מאמי רופט אז פרישטאג איז גרייט. אברומי הערט ווי א שטול רוקט זיך אין קיך.

ער פרובירט צו שנעל צוצובינדן דעם בענדל.

עס דרייט זיך ארום זיין פינגער. ער ציט עס אפ און לאזט פאלן דעם שוך.

'די הפסקה העלפט נישט,' זאגט ער.

קאפיטל 3: נישט דער זעלבער אינדערפרי

טאטי קומט צום בענקל.

'נעכטן האב איך עס געטון און עס האט געהאלפן. היינט האב איך עס געטון און איך בין נאך אלץ פארדראסן.'

'א הפסקה זאגט נישט צו אז יעדע קומענדיגע פרואוו וועט זיין גרינג,' זאגט טאטי.

'טא וואס לוינט זיך?'

'האט עס דיר געהאלפן אויפהערן צו ציען פאר א מאמענט?'

'יא.'

'וואס איז געשען ווען דו האסט ווידער אנגעהויבן?'

אברומי קוקט צום קיך. 'איך האב זיך געאיילט ווייל יעדער האט גערעדט.'

טאטי שאקלט מיטן קאפ. 'דעמאלט האבן מיר נאך א חלק צו ארבעטן דערויף.'

זיי רוקן די לויזע עקן פונעם בענדל וואו אברומי קען זיי זען. טאטי בעט דעם קליינעם ברודער צו פרעגן מאמי וועגן דעם היטל. אברומי בעט הילף מיטן געקרייצטן בענדל איידער עס ווערט א שטייפער קנופ.

קאפיטל 4: א פלאן מיט מער פלאץ

נאך דער שולע זעצן זיך טאטי און אברומי ווידער אויפן בענקל.

אברומי בינדט דעם שוך ווען ס'איז נישט דא קיין געאייל. ער קען עס טון. דער טומל און געאייל אינדערפרי מאכן עס שווערער.

זיי באשליסן צו לאזן אביסל מער צייט פאר די שיך. אויב א בענדל דרייט זיך, קען אברומי אויפהערן צו ציען, קוקן וואס איז געשען און בעטן די הילף וואס ער דארף.

'וואס אויב איך בין נאך אלץ פארדראסן?' פרעגט ער.

'דעמאלט קענען מיר ארבעטן בשעת דו ביסט פארדראסן. מיר דארפן נישט מאכן זיך ווי דו ביסט נישט.'

אברומי לייגט ציכטיג זיינע שיך לעבן דעם בענקל. ער בינדט זיי נישט ווען זיי זענען נישט אויף זיינע פיס. ער וויל די לויזע עקן גרייט פארן אינדערפרי.

קאפיטל 5: דאנערשטאג'ס אנהייב

דאנערשטאג איז נישט קיין גאנץ גלייכער אינדערפרי.

אברומי'ס ברודער געפינט דעם היטל, אבער קען נישט געפינען זיין צווייטן הענטשקע. איין בענדל גליטשט ארויס פון אברומי'ס האנט.

ער וויל שוין זאגן: 'אט הייבט זיך עס ווידער אן.'

אנשטאט דעם נעמט ער דעם לויזן עק און בעט טאטי איבערצוקוקן ווי די בענדלעך קרייצן זיך. דערנאך מאכט ער אליין די שלייף.

שפעטער זאגט ער פאר טאטי: 'ס'איז געווען גרינגער ווי נעכטן. נישט אזוי גרינג ווי דינסטאג.'

'דאס איז נוצליך צו וויסן.'

איין שווערער אינדערפרי האט נישט אויסגעמעקט דעם נוצליכן חלק פונעם ערשטן. ער האט זיי געוויזן וואס עס האט געפעלט אינעם פלאן.

ביים טיר קוקט אברומי אראפּ אויף זיינע שיך.ביידע זענען צוגעבונדן. ער האט נאך א שולע־טאג פאר זיך, און נישט יעדער קנופּ דערין וועט זיין פון א בענדל.